

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 25 de setembre de 2024

Catequesi. L'Esperit i l'Esposa. L'Esperit Sant guia el poble de Déu cap a l'encontre amb Jesús, la nostra esperança.

7. «L'Esperit va conduir Jesús al desert» L'Esperit Sant és el nostre aliat en la lluita contra l'esperit del mal

[El següent text també incorpora parts que no es van llegir però que es consideren pronunciades]

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Immediatament després del seu baptisme al Jordà, «l'Esperit va conduir Jesús al desert perquè el diable el temptés» (Mt 4,1) —així ho diu l'Evangeli de Mateu. La iniciativa no és de Satanàs, sinó de Déu. En anar al desert, Jesús obeeix una inspiració de l'Esperit Sant, no cau en una trampa de l'enemic, no! Un cop superada la prova, ell —està escrit— va tornar a Galilea «ple del poder de l'Esperit» (Lc 4,14).

Jesús, al desert, es va alliberar de Satanàs, i ara pot alliberar de Satanàs. Això és el que destaquen els evangelistes en els nombrosos relats d'alliberament d'endimoniats. Diu Jesús als seus adversaris: «Si jo trec els dimonis pel poder de l'Esperit de Déu, vol dir que ha arribat a vosaltres el Regne de Déu» (Mt 12,28).

Avui assistim a un estrany fenomen relacionat amb el diable. En un cert nivell cultural, es creu que senzillament no existeix. Seria un símbol de l'inconscient col·lectiu, o de l'alienació; en definitiva, una metàfora. Però «la millor estratagema del diable és fer creure que no existeix», com ho va escriure algú (Charles Baudelaire). És astut: ens fa creure que no existeix i així ho domina tot. És astut. Malgrat això, el nostre món tecnològic i secularitzat està farcit de mags, ocultisme, espiritisme, astròlegs, venedors d'amulets i encanteris i, per desgràcia, de veritables sectes satàniques. Expulsat fora per la porta, el diable ha tornat a entrar, podria dir-se, per la finestra. Expulsat amb la fe, torna a entrar amb la superstició. I si ets supersticiós, inconscientment estàs dialogant amb el diable. Amb el diable no s'hi dialoga.

La prova més forta de l'existència de Satanàs no es troba en els pecadors ni els posseïts, sinó en els sants. «I com és això?» Sí, és cert que el diable està present i actiu en certes formes extremes i “inhumanes” del mal i de la maldat que veiem al nostre voltant. Però per aquesta via és pràcticament impossible arribar, en cada cas particular, a la certesa que es tracta efectivament d'ell, ja que no podem saber amb precisió on acaba la seva acció i on comença la nostra maldat. Per això, l'Església és molt prudent i rigorosa en l'exercici de l'exorcisme, a diferència del que passa, lamentablement, en algunes pel·lícules!

És en la vida dels sants, precisament allí, on el dimoni es veu obligat a sortir al descobert, a posar-se “a contrallum”. Uns més, uns altres menys, tots els sants i tots els grans creients donen testimoni de la seva lluita contra aquesta fosca realitat, i honestament no es pot suposar que tots ells fossin uns il·lusos o meres víctimes dels prejudicis de la seva època.

La batalla contra l'esperit del mal es guanya com la va guanyar Jesús al desert: a partir de la paraula de Déu. Ja veieu que Jesús no dialoga amb el diable, mai no ho va fer. L'expulsa o el condemna, però mai no hi dialoga. I en el desert no li respon amb les seves paraules,

sinó amb la paraula de Déu. Germans, germanes, no dialogueu mai amb el diable! Quan vingui amb temptacions: “estaria bé això, estaria bé allò altre...”, atureu-vos. Alceu el vostre cor al Senyor, pregueu a la Mare de Déu i expulseu-lo com Jesús ens va ensenyar a fer-ho. Sant Pere suggereix també un altre mitjà, que a Jesús no li calia però nosaltres sí, la vigilància: «Sigueu sobris, vetlleu! El vostre adversari, el diable, rugint com un lleó, ronda cercant qui engolir» (1Pe 5,8). I sant Pau ens diu: «No doneu ocasió al diable» (Ef 4,27).

Després que Crist, a la creu, derrotés per sempre el poder del «príncep d'aquest món» (Jn 12,31), el diable —deia un Pare de l'Església— «està lligat, com un gos a una cadena; no pot mossegar ningú, tret dels qui, desafiant el perill, se li acosten [...], pot bordar-los, pot encarar-s'hi, però no pot mossegar-los, tret dels qui ho vulguin».¹ Si ets ximplet i vas on hi ha el diable i li dius: «Com va?», ell t'arruïnarà. El diable? A distància! Amb el diable no s'hi dialoga. Se l'expulsa. A distància. I nosaltres, tots nosaltres, tenim experiència de com el diable s'acosta amb alguna temptació, temptacions contra els deu manaments. Quan sentim això, quiets! distància! No us acosteu al gos encadenat.

La tecnologia moderna, per exemple, a més de molts recursos positius que cal apreciar, també ofereix innombrables mitjans per a «donar oportunitats al diable», i moltes persones cauen en la seva trampa. Pensem en la pornografia a Internet, darrere de la qual hi ha un mercat molt pròsper, tots ho sabem. Allí hi treballa el diable. Es tracta d'un fenomen fortament estès del qual els cristians han de capguardar-se i han de rebutjar enèrgicament. Perquè qualsevol telèfon mòbil té accés a aquesta brutalitat, a aquest llenguatge del diable: la pornografia en línia.

Ser conscients de l'acció del diable en la història no ha de desanimar-nos. El pensament final ha de ser, també aquí, de confiança i seguretat: “Estic amb el Senyor, ves-te'n.” Crist ha vençut el diable i ens ha donat l'Esperit Sant per a fer nostra la seva victòria. La mateixa acció de l'enemic pot girar-se a favor nostre si, amb l'ajut de Déu, la posem al servei de la nostra purificació. Demanem, doncs, a l'Esperit Sant, amb les paraules de l'himne *Veni Creator*:

«Allunyeu de nosaltres l'enemic,
doneu-nos aviat la pau.
Sigueu el nostre guia
per tal que evitem qualsevol mal.»

Aneu amb compte, perquè el diable és astut. Però nosaltres, els cristians, amb la gràcia de Déu, som més espavilats que no pas ell. Gràcies.

---

¹ SAN CÉSAR DE ARLÉS, *Discursos* 121, 6: CC 103, p. 507.